

KVINDEN OG SAMFUNDET

DANSK KVINDESAMFUND'S FORMAAL ER:

a) AT UDVIKLE OG DYGTIGGØRE KVINDER TIL DEN FULDMYNDIGE BORGERS ANSVAR OG ARBEJDE.

b) AT ARBEJDE FOR GENNEMFØRELSEN AF KVINDERS FULDE LIGESTILLING MED MÆND I FAMILIE, SAMFUND OG STAT. . . .

c) AT FORBEDRE KVINDERS OG BØRNS KAAR, SÆRLIG AD LOVGIVNINGENS VEJ.

◀ ◀ ◀ ◀ ◀ ◀ UDGIVET AF DANSK KVINDESAMFUND. ▶ ▶ ▶ ▶ ▶ ▶ ▶ ▶

34. AARG.

30. September 1918.

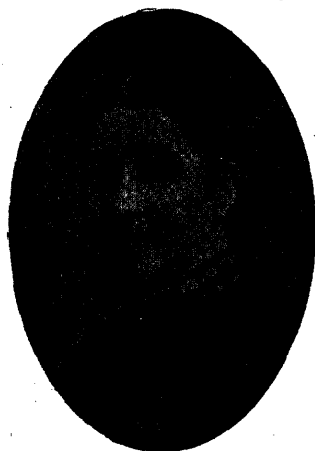
Nr. 16.

Formandsskifte.

—o—

Ved Fællesstyrelsens Møde den 18. Sept. fastholdt Astrid Stampe Feddersen sin allerede paa Fællesmødet i Aalborg udtalte Beslutning at nedlægge sit Mandat som Formand i Dansk Kvindesamfunds Fællesstyrelse, og Julie Arenholt paatog sig at fungere som Formand et Aar.

I fem Aar har Astrid Stampe Feddersen været D. K.s Chef, og ingen har med større Adkomst end hun indtaget denne Plads. Havde Forholdene tilladt, at hun tidligere havde kunnet tage mod Valg, vilde hun ved sin Tilbagetræden sikkert have kunnet se tilbage paa en meget længere Regeringstid, og det er vemodigt at tænke paa, at D. K. ikke fik Lov til at nyde godt af hendes Førerskab, dengang hun stod i sin fulde Kraft, thi hun var den fødte Fører indenfor Kvindebevægelsen. Hun havde den i sit Hjerte, og med Hjertets Instinkt fandt hun dens Veje og fandt de Mennesker frem, som kunde gavne den. Ingen vil gaa i Rette med hende, fordi hun har ønsket at træde tilbage nu, hvor det Maal, som hun gennem de mange Aar har efterstræbt, er naaet: at der sidder Kvinder i den danske Rigsdag; den Tid, som forestaar Kvindebevægelsen, stiller nye og ikke mindre vanskelige Krav, til dens Førere, og hendes sikre Instinkt for

Astrid Stampe-Feddersen.

dens Tarv har maaske heller ikke svigtet hende i det Øjeblik, hvor hun overlod Førerskabet til en anden og nyere Kraft.

Vi har for her i Bladet paavist Astrid Stampe Feddersens store Betydning for Kvindesagen lige fra det Øjeblik i Firserne, hvor hun traadte ind i dens Rækker fuld af Initiativ og Virkelyst, vi skal ikke ved denne Lejlighed, hvor fristende det end kunde være, henfalde til Gentagelser. Vi vil blot sige, at har hun bragt Kvindesagen Ofre, den Gang hun i unge Aar viede den sine Kræfter, saa har hun ikke bragt den ringere Ofre, da hun over Livets Midt-dagshøjde og med svækket Hælbred og Kraft lod sig formaa til at tage Formandspladsen og beholdt den i 5 Aar uden selv at føle nogen egentlig Tilfredsstillelse

derved, kun fordi hun forstod, at i Øjeblikket var hun den, som bedst formaaede at holde D. K.s forskelligartede Bestanddele sammen. Der er vel heller ikke Tvivl om, at endnu vilde hun have været dette samlende Midtpunkt, om hendes legemlige Kræfter havde slaaet til, men de gjorde det ikke, og Fællesstyrelsen maatte derfor bøje sig for hendes Ønske om at træde tilbage.

Vi véd, at denne Beslutning vil vække Beklagelse i vide Kredse, Astrid Stampe Feddersen var den sidste paa Dansk Kvindesamfunds Trone af „de ædles Æt“, den gamle Brigade fra det 19. Aarhundrede, som denne Tid med Beundring og Anerkendelse bøjer sig for og giver Ret der, hvor deres Samtid engang gav dem Uret. Tungt falder Ansvaret paa dem, som skal føre Sporene videre; vil Fremtiden ogsaa give dem Ret, selv om denne Tid maaske giver dem Uret? Dansk Kvindesamfunds Politik har altid været en Politik paa langt Sigt, derfor kræver den af sine Førere: Ærbødighed overfor Fortiden, Resignation overfor Nutiden og urokkelig Tro til Fremtiden.

Vi har Grund til at tro, at den Efterfølger, paa hvis Bryst Astrid Stampe Feddersen den 18. Septbr. hæftede Formandsmærket, medbringer til sin ansvarsfulde Post disse tre Betingelser, og vi har Grund til at være Julie Arenholt taknemmelige, fordi hun lod sig